

HARLAN KOBEN

PRAVI SE MRTAV

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben

PLAY DEAD

Copyright © Harlan Coben, 1990, 1993

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*U spomen na mog oca
Karla Džeralda Kobena,
najboljeg tatu na čitavom svetu*

Primedba autora

Dobro, ako je ovo prva moja knjiga koju ste uzeli da čitate, odmah stanite. Vratite je. Uzmite neku drugu. U redu je. Ja ću sačekati.

Ako ste još tu, molim vas, znajte da roman *Pravi se mrtav* nisam pročitao najmanje dvadeset godina. Nisam hteo da ga preradim i lažno predstavim kao novu knjigu. Ne podnosim kada pisci to rade. Tako da je ovo, bilo kako bilo, ista-istacka ona knjiga koju sam napisao u svojim ranim dvadesetim, kada sam bio običan mali naivko koji radi u turističkoj industriji i pitao se treba li da krenem očevim i bratovljevim stopama i upišem se na (*brrrr*) pravni fakultet.

Strog sam prema njoj, ali nismo li svi strogi prema svojim ranim radovima? Sećate se onog sastava koji ste napisali kad ste bili u školi, onog za koji ste dobili pet plus, onog za koji vam je profesorka rekla da je nadahnut – da biste onda jednog dana preturali po fioci i pronašli ga i pročitali, pa se razočarali i zapitali: „Čoveče, gde mi je bila pamet?“

Tako je ponekad s ranim romanima.

Tokom godina, pozajmljivao sam pomalo iz ove knjige – imena, mesta, čak i pokojni lik. Pažljivi čitaoci će to možda prepoznati i, nadam se, nasmešiti se na to.

Najzad, čak i tako manjkavu, ja volim ovu knjigu. U romanu *Pravi se mrtav* ima izvesnog zanosa i spremnosti na preduzimanje rizika za koje se pitam imam li ih i dalje. Kao što se kaže, mladost je protraćena na mlade. Ja nisam više taj tip, ali to je u redu. Niko od nas ne stagnira ni u sklonostima ni u radu. To je dobro.

Uživajte.

Harlan Koben

Prolog

29. maj 1960.

Bila bi greška da gleda pravo u nju dok govori. Zna da njene reči ne mogu da utiču na njega; ali lice i telo mogu.

Sinkler se okrenu i zagleda kroz prozor dok je ona zatvarala vrata. Bio je topao dan i napolju su se videli mnogi studenti kako lenčare na suncu. Nekolicina je igrala tač fudbal,* ali većina je samo ležala na ćebadima, parovi u zagrljajima, sa otvorenim udžbenicima u blizini, koji su odavali makar lažan utisak da su oni zaista i nameravali da uče.

Blesak zlatnih pramenova privuče mu pogled prema jednoj plavoj kosi. Okrenuo se i prepoznao svoju lepu simpatiju s druge godine studija, sa svog predavanja u dva po podne. Bila je okružena petoricom-šestoricom momaka, koji su se listom nadmetali za njenu pažnju, svi u nadi da će joj izmamiti najvedriji osmeh. Iz muzičkog stuba u nekoj sobi gruvao je, preko travnjakâ, najnoviji singl Badija Holija. Još jednom pogleda

* Vrsta američkog fudbala u kome se protivnik ne zaustavlja obaranjem, već samo dodirom. (Prim. prev.)

privlačnu plavušu, koja nije bila ni jednu desetinu upečatljiva kao crnka koja je stajala iza njega.

„I?“, upita on.

Iz drugog kraja prostorije, bajna lepotica klimnu glavom, a onda shvati da on i dalje nije okrenut prema njoj. „Da.“

On teško uzdahnu. Pod njegovim prozorom, nekoliko onih momaka odmače se od plavuše potištenih izraza na licu, kao da su isključeni iz takmičenja, što, pretpostavi on, verovatno i jesu.

„Sigurna si?“

„Naravno da sam sigurna.“

Sinkler klimnu glavom, mada nije bio siguran zašto je to učinio. „Šta ćeš da radiš?“

Ona je zurila u njega u neverici. „Ispravi me ako grešim“, poče sa otvorenom razdražljivošću, „ali mislim da si možda i ti upleten u ovo.“

On opet bezrazložno klimnu glavom. Na travnjaku je još jedan momak bio izbačen iz ringa, što je ostavljalo samo dvojicu da se bore za plavušinu potencijalnu naklonost. On preusmeri pažnju na utakmicu tač fudbala, pa je gledao kako jedno dodavanje lagano leti kroz vlažan vazduh. Jedan golgrud momak ispruži ruke. Lopta je zavojito letela ka njemu, odbila mu se o vrhove prstiju i sletela na tlo.

Sinkler se usredsredio na utakmicu, osećajući mladićevo razočaranje, dajući sve od sebe da se ne obazire na moć koju ona ima nad njegovim mislima. Pogled mu se nehotice vratio na plavušu. Pobjednik je bio izabran. Oborenog pogleda, drugoplasirani ustade i mrzovoljno ode odatle.

„Hoćeš li se, molim te, okrenuti prema meni?“

Njemu na usnama zaigra osmeh, ali nije bio toliko glup da se okrene, da se izloži njenom razornom oružju, da joj dozvoli da na njega baci svoje čulne čini. Pogledao je momka koji je osvojio plavušu. Čak i s prozora na drugom spratu video je žudnju u mladićevim razrogačenim očima dok se približavao

da položi pravo na svoj s mukom zarađeni plen. Momak je poljubi. Ruke počеше da mu lutaju.

Plen pripada pobjedniku.

Preusmerio je pažnju prema biblioteci, stekavši utisak da narušava privatnost mladog para sada kada je njihov odnos postajao donekle telesan. „Briši.“

„Molim?“

„Briši. Radi šta god hoćeš, ali nemoj više da dolaziš ovamo.“

„Mora da se šališ.“

„Ne šalim se.“ Zapalio je cigaretu. „Ozbiljno ti kažem.“

„Ali htela sam da kažem...“

„Nikome ništa ne govori. Ovo je već predaleko odmaklo.“

Načas je nastupila tišina. Kada je ona ponovo progovorila, glas joj je bio molećiv, a ton mu je drndao po živcima. „Ali mislila sam...“

On snažno povuče dim iz cigarete kao da želi da je popuši iz jednog cima. S travnjaka se začu oštar šamar. Plavuša je obuzdala mladićeve hormone dok je ovaj pokušavao da zaobiđe fazu bezazlenog ljubakanja. „Očito si se prevarila. A sad pali.“

Glas joj je bio šapat: „Gade.“

On opet klimnu glavom, ovoga puta se sasvim slažući s tim što je izrečeno. „Samo se gubi iz moje kancelarije.“

„Gade“, ponovi ona.

Čuo je kako je zalupila vrata. Dok je najlepša žena koju je ikada poznao izlazila iz zgrade obrasle bršljanom, njene visoke potpetice odjekivale su po parketu.

Piljio je kroz prozor ni u šta naročito. Vid mu se zamutio i svet mu postade maglovita masa zelene trave i zgrada od cigle, dok mu je kroz glavu proletao niz onoga „šta bi bilo kad bi bilo“.

Pred očima mu je lebdelo njeno lice. On zažmuri, ali slika nije bleдела.

Postupio sam kako treba. Postupio sam kako treba. Postupio sam...

Oči mu se naglo otvoriše. Spopala ga je panika. Mora da je nađe, da joj kaže kako nije mislio ništa od onoga. Baš se spremao da se obrne na stolici, da se okrene i potrči za njom, kada na potiljku oseti pritisak nečega metalnog.

Kroz njega prostruja hladnoća.

„Gade.“

Pucanj iz pištolja poremeti nepokretan vazduh.

1

17. jun 1989.

L ora otvori prozor i oseti kako joj blagi tropski povetarac osvežava golo telo. Zažmurila je dok joj je koža bridela od hladnjikavog vetrića koji je dopirao iz pravca palmi. Mišići na nogama su joj i dalje drhtali. Osvrnula se prema krevetu i nasmešila Dejvidu, muškarcu koji joj je doveo noge u taj nesiguran položaj.

„Dobro jutro, gospodine Baskine.“

„Jutro?“, ponovi Dejvid. Bacio je pogled na sat na noćnom stočiću. Dan je bio miran, ne računajući zapljuskivanje talasa ispred prozora. „Odavno je prošlo podne, gospodo Baskin. Skoro čitav dan provedosmo u krevetu.“

„Da li se vi to žalite?“

„Naravno da ne, gospodo B.“

„Onda nećete imati ništa protiv još malo vežbe.“

„Šta imate na umu?“

„Jeste li za plivanje?“

„Iscrpljen sam“, reče on, opružajući se nazad na jastuke. „Ne bih mogao da se pomerim ni da krevet gori.“

Lora se zavodnički osmehnu. „Odlično.“

Dejvid izbeći oči od strahopoštovanja dok se ona laganim krupnim korakom vraćala prema postelji, sećajući se prvog puta kada je video to telo, zapravo prvog puta kada je svet video to telo. Bilo je to pre bezmalo čitave decenije i punih osam godina pre nego što su se upoznali. Lora se pojavila kao sedamnaestogodišnja devojka na naslovnoj strani *Kosmopolitana* u – ma ko je uopšte video haljinu? On je tada bio na trećoj godini studija na Mičigenskom univerzitetu i još se seća kako su svi igrači košarkaškog tima zinuli kada su videli taj broj na jednom kiosku u Indijani pred svoju utakmicu u plej-ofu.

Napravio se kao da ga spopada panika. „Šta to radiš?“

Njoj se osmeh širio. „Vraćam se u krevet.“

„Nemoj, molim te.“ On podiže ruku da je odbije. „Poslaćeš me u bolnicu.“

Ona je i dalje hodala.

„Vitamina E“, preklinjao je Dejvid. „Molim te.“

Ona nije stala.

„Vrištaću 'silovanje'.“

„Vrišti.“

Glas mu se jedva čuo. „Upomoć.“

„Opusti se, Baskine. Neću te napasti.“

Na licu mu se videlo razočaranje. „Nećeš?“

Ona odmahnu glavom, okrenu se i pođe.

„Čekaj“, doviknu on za njom. „Kuda ćeš?“

„U džakuzi. Pozvala bih te da mi se pridružiš, ali znam koliko si umoran.“

„Osećam novi nalet energije.“

„Imaš istinski neverovatne moći oporavka.“

„Hvala vam, gospođo B.“

„Ali još nisi u formi.“

„U formi?“, ponovi Dejvid. „Ovoliko se ne iscrpim ni kada igram protiv *Lejkersa*.“

„Treba da vežbaš.“

„Trudiću se više, treneru, stvarno hoću. Samo mi recite šta da radim.“

„U džakuzi“, naredi Lora.

Ona nabaci na ramena svilenu kućnu haljinu, delimično prekrivši veličanstveni stas zbog koga je do pre četiri godine, kada je kao dvadesettrogodišnjakinja otišla u ranu penziju, bila najplaćenija manekenka na svetu. Dejvid ustade ispod satenskog pokrivača. Bio je visok, za dlaku niži od sto devedeset pet centimetara, ali ipak malčice nizak za profesionalnog košarkaša.

Lora je s divljenjem gledala njegovo nago telo. „Nije ni čudo što kažu da si unapredio igru.“

„U smislu?“

„Tvoje dupe, Bela Munjo. Žene dolaze na utakmice samo da bi ga gledale kako vrcka po terenu.“

„Osećam se tako jeftino kada to kažeš.“

Dejvid napuni kružnu kadu toplom vodom i uključi mlazeve. Otvorio je bocu šampanjca i spustio svoj mišićavi stas u vodu. Lora odveza haljinu i poče da je skida. Pravi-pravcati raj. Sve je bilo savršeno. Zazvonio je telefon.

Lora prevrnu očima. „Bolje da se javim“, rekla je preko volje, ponovo vezujući svileni kaiš i vraćajući se u spavaću sobu. Dejvid se zavalio, dok su mu noge plutale u vodi. Osećao je kako mu topli mlazevi masiraju bolno telo. Iako se plej-of završio pre skoro mesec dana, mišići su ga još boleli od grube igre. Osmehnulo se. *Seltiksi* su pobedili, tako da mu taj bol prija.

„Ko je to bio?“, upita on kada se vratila.

„Niko.“

„Niko nas nije zvao u Australiju?“

„Samo *Piterson grup*.“

„*Piterson grup*?“, ponovio je Dejvid. „Zar to nije kompanija koju pokušavaš da navedeš da zastupa liniju *Svengali* u Južnom Pacifiku?“

„Upravo ta.“

„Kompanija s kojom se svojski trudiš da ugovoriš sastanak minulih šest meseci?“

„Tako je.“

„I?“

„I hoće da se sastanemo danas.“

„Kada ideš?“

„Ne idem.“

„Molim?“

„Rekla sam im da ne mogu da se sastanem s njima dok sam na medenom mesecu. Znate, muž mi je vrlo posesivan.“

Dejvid glasno uzdahnu. „Budeš li uprskala ovu priliku, muž će te prebiti. Uostalom, kako ćeš ga izdržavati u stilu na koji je navikao ako budeš propuštala velike prilike?“

Lorina haljina pade na pod i premda je viđao njeno telo mnogo puta otkako su se zaljubili jedno u drugo dve godine ranije, on ipak uhvati sebe kako blene. Ona mu se priključi u kadi, zatvarajući oči dok je ispuštala dugačak dah. Dejvid je gledao kako joj voda okružuje grudi. Crna kosa joj se u slapovima spuštala niz ramena, uokvirujući to neverovatno, evropski egzotično lice.

„Ne brini“, reče ona, otvarajući blistave plave oči sa srebrnastosivim pegama. Uputila mu je pogled koji je mogao da preseče čist čelik. „Obećavam da ćeš biti zbrinut.“

On zavrte glavom. „Šta se dogodilo sa onom kućkom u koju sam se zaljubio, onom koja je posao pretpostavljala svemu?“

Ona mu stavi stopalo između nogu, pipajući. „Ona obožava kad si bezobrazan.“

„Ali...“

„Okani se, Baskine. Neću ostaviti muža ni na tren.“

On zastenja. „Vidi, predstoje nam tri zajedničke sedmice. Budem li s tobom proveo tri sedmice dvadeset četiri časa dnevno, potpuno ću odlepti. Idi zbog mene. Idi na taj sastanak. Već se pretvaraš u napast.“

„Laskavče. Nije ni čudo što sam se zacopala u tebe.“ Nagla se napred i masirala mu snažne noge. „Jesam li ti ikada rekla da imaš sjajne noge?“

„Često mi to govoriš. I šta je sa svim tim komplimentima? Hoćeš da mi to udari u glavu?“

Njeno stopalo je kružilo, a onda se naslonilo na njega. „Meni se čini da je već udarilo.“

On je izgledao kao da se istinski zaprepastio. „Tako se izražava prošlogodišnja poslovna žena godine? Preneražen sam, posramljen... i napaljen. Ponajviše napaljen.“

Ona mu se primiče, priljubivši mu se uz grudi punim tvrdim prsima. „Zašto ne bismo preduzeli nešto povodom toga?“

„Samo ako mi obećaš da ćeš posle otići na sastanak sa *Piterson grupom*.“

Njene usne nađoše njegovo uvo. „Ponekad te ne razumem“, prošaptala je. „Trebalo bi da se muškarci osećaju ugroženo pred ženama koje imaju karijeru.“

„Veoma uspešnu karijeru“, ponosno je ispravi on. „I da sam jedan od tih muškaraca, ti bi me odavno šutnula.“

„Nikada“, tiho reče ona, „ali budem li otišla, čime ćeš se zanimati dok me ne bude bilo?“

On joj obuhvati guzove snažnim šakama i podiže je na sebe, usana tek koji centimetar od njene bradavice. „Šutiraću malo na koš“, reče. „Kao što maločas reče, nisam u formi. Obećavaš li ili ne?“

Osećala je njegov dah na koži. „Muškarci. Većito se koriste telom da bi isterali svoje.“

„Obećavaš?“

Njegov ukrućeni ud je bio tik ispod nje. Žudela je za njim, toliko da joj je telo drhtalo. Jedva je uspela da klimne glavom.

On je spusti na sebe. Ona uzdahnu a onda vrisnu, obuhvatajući ga rukama oko glave. Ljuljala je telo napred-nazad, zacopala mu prste u kosu, čvrsto mu privijala lice sebi na grudi.

* * *

Lora je ustala iz kreveta, nežno poljubila usnulog Dejvida i istuširala se. Obrisala je duge, gipke noge i počela da se oblači. Stavljala je vrlo malo šminke, tek neznatno oko očiju. Njenom maslinastom tenu nije trebala kozmetika da pojačava bogomdani sjaj. Lora obuče profesionalni sivi kostim sa etiketom njene firme *Svengali* i zakopča belu bluzu.

Lora je imala pune grudi – ne ogromne po većinskom mišljenju, ali kada je pre deset godina počela da se bavi manekenstvom, smatrali su je maltene prekrupnom za uobičajeno manekenstvo, ne računajući kupaće kostime i krupne kadrovice. Njena agencija je htela da joj vezuje grudi na modnim revijama, što Lora nije dozvoljavala i što je poredila s tim kad biste od muškarca tražili da vezuje testise za unutrašnju stranu butine. Ali kada se pojavila u *Kosmopolitanu*, više ništa nije moglo da zaustavi njenu karijeru. Lora je bila lice i telo kojeg ne možete da se nagledate i, zajedno s nekim koleginicama kao što su Paulina Poriškova i El Makferson, doprinela je vraćanju dekoltea u modu – ako je zaista ikada izlazio iz nje.

Dejvid se prenu i uspravi, i pogleda ženu s kojom se venčao pre četiri dana. „Preobražaj je potpun.“

„Preobražaj?“

„Iz nimfomanke u poslovnu ajkulu. Žao mi je tog Pitersona.“

Lora se nasmeja. „Ne bi trebalo da se zadržim duže od sat ili dva.“ Stavila je minđuše i prišla da poljubi Dejvida. „Hoću li ti nedostajati?“

„Nimalo.“

„Gade.“

Dejvid povuče čebad i ustade. „Je l' tako i s majkom razgovaraš?“

Ona letimice pogleda njegovu kršnu građu, odmahujući glavom. „Neverovatno“, promumla. „Očekuješ da ostavim to telo makar i nakratko?“

Recepcionerov glas krasio je izražen australijski naglasak. „Taksi će vam stići za nekoliko minuta, gospoja. Vi i vaš muž uživate u boravku?“

„Veoma.“

„Divno je ovde, zar ne?“, reče on, dičeći se. Kao i većini meštana, koža mu je imala bronzanocrveni preliv usled stalnog izlaganja suncu.

„Jeste.“

On stade da lupka olovkom po pisaćem stolu, dok mu je pogled leteo po suncem obasjanoj prostoriji. „Smem li da vas pitam nešto lično, gospoja?“

„Pretpostavljam.“

On se ustručavao. „Vašeg muža sam odmah prepoznao s teliša. Čak i u ovoj zabiti imamo prenose nekih vaših važnih košarkaških utakmica – pogotovo *Boston Seltikse*. Ali, gospoja, i vi mi izgledate mnogo poznato. Nekada ste bili na naslovnim stranama časopisa ili šta već, jelda?“

„Nekada“, odgovori Lora, zapanjivši se i rasprostranjenošću određenih publikacija i time koliko unazad seže sećanje prosečnog čoveka. Ne računajući izdanje *Poslovnog nedeljnika* od prošlog novembra, minule su četiri godine otkako je Lora bila na naslovnici nekog časopisa.

„Znao sam da sam vas već video. Ali ne brinite, gospoja, neću to nikome odati. Ne dolazi u obzir da ikome dozvolim da uznemirava vas i gospodina Baskina.“

„Hvala vam.“

Zatrubila je sirena. „To je sigurno vaš taksi. Prijatan dan vam želim.“

„Potrudiću se.“ Izašla je iz foajeja, pozdravila taksistu i sela na zadnje sedište. Klima je radila punom parom, tako da je u kolima bilo maltene prehladno, ali u poređenju sa suncem napolju, bila je to krajnje dobrodošla promena.

Lora se zavalila i gledala kako se tropsko lišće stapa u zid zelenila dok je taksi jurio prema gradu. S vremena na vreme,

iz tog prirodnog staništa izronila bi poneka manja zgrada, ali u prvih deset minuta vožnje usput su naišli samo na nekoliko skrivenih bungalova, poštu i prodavnicu. Ona je držala torbu u kojoj su se nalazili katalozi svih najnovijih proizvoda firme *Svengali*. Desna noga joj je nestrpljivo poskakivala gore-dole.

Lora je počela da se bavi manekenstvom sa samo sedamnaest godina. Za debijem u *Kosmopolitanu* usledile su, i to istog meseca, naslovnice časopisa *Madmoazel* i *Glamur*, a zatim je, nakon godišnjeg izdanja *Sports illustrejtida* s kupaćim kostimima, njeno ime postalo donekle opštepoznato. Fotografija na naslovnoj strani usnimljena je za vreme zalaska sunca u australijskom gradu poznatom pod imenom Zlatna Obala, oko osamsto kilometara od Palm Kouva. Na fotki je Lora gacala kroz vodu do kolena, netremice gledajući u foto-aparat dok je povlačila unazad mokru kosu. Na sebi je imala crni jednodelni kostim bez bretela koji se oblikovao prema njenim oblinama, i bila je golih ramena. Ispostavilo se da će to biti najprodavaniji broj *Sports illustrejtida* svih vremena.

Odatle je broj naslovnica i duplerica rastao zajedno s Lorinim bankovnim računom. Ponekad se pojavljivala na naslovnoj strani istog časopisa četiri ili pet meseci zaredom, ali za razliku od drugih manekenki, nikada joj se nije zameralo da se previše pokazuje, da je u žiži pažnje više nego što je poželjno. Potražnja za njom nije popuštala.

Sve je to bilo veoma čudno. Kao dete, Lora je bila debela i neprivilačna. Drugarice iz odeljenja su je nemilosrdno zadirkivale zbog težine, tanke kose, debelih naočara, toga što se ne šminka, toga kako se oblači. Vređale su je i podsmevale joj se bolnim porugama okrutne dece. Njihova usmena paljba nikada nije ni popuštala ni prestajala. U menzi, u hodnicima, u školskom dvorištu, na časovima fiskulture, Lorine drugarice iz odeljenja bile su nepopustljive u divljačkim napadima na svoju bespomoćnu žrtvu.

Detinjstvo su joj pretvorile u živi pakao.

Katkad bi je grupa izrazito popularnih devojčica pretukla u šumi iza školskog dvorišta. Ali fizičko zlostavljanje nikada nije povređivalo malu Loru onoliko koliko surove reči. Bol od šuta ili udarca umeo je da prođe. Svirepe reči su većito ostajale s njom.

U tim danima Lora se vraćala kući iz škole i plakala majci, koja je sigurno bila najlepša žena na svetu, žena koja nije mogla da shvati zašto njeno čedo nije najomiljenija devojčica u odeljenju. Meri Simons Ejers oduvek je bila neobično krasna, oduvek je bila popularna među svojim vršnjacima. Devojčice su oduvek želele da budu njene drugarice; dečaci su oduvek želeli da joj nose knjige i da je možda drže za ruku.

Lorin otac, njen dragi, dražesni otac, mnogo je patio zbog toga. Doktoru Džejsmu Ejersu cepao se stomak što vidi ćerku kako svake noći plače sama u kutku svoje zamračene sobe. I on je pokušavao da pomogne, ali šta jedan otac može da uradi u takvoj situaciji?

Jednom, kada je bila u sedmom razredu, doktor Ejers je kupio ćerki skupu belu haljinu s firmiranom etiketom. Lori se haljina mnogo dopala. Bila je sigurna da će joj ona promeniti čitav život. Lepo izgleda u njoj. Otac joj je tako rekao. I Lora će je nositi u školi i sve one popularne devojčice misliće da je i ona lepa. Sve će je voleti – čak i Liza Somers, najlepša devojčica u odeljenju. Pitaće je da sedi s njima za vreme ručka umesto sama u zadnjem delu prostorije. Pitaće je da se na odmoru igra školice s njima umesto da je teraju da stoji daleko od njih gde niko neće da razgovara s njom. I ko zna? Možda će je Liza Somers pozvati da posle škole svrati kod nje.

Lora je bila toliko uzbuđena da je jedva uspela da zaspi. Sutradan ujutru je ustala iz kreveta veoma rano, istuširala se i obukla novu haljinu. Njena starija sestra Glorija, koja je bila baš omiljena kod dečaka, pomogla joj je da se spremi. Glorija je Lori očešljala i uvila kosu, i stavila joj čak i malo šminke. Kada je završila, Glorija se odmakla i pustila Loru da se pogleda u

ogledalu. Lora je pokušavala da bude kritična, ali nije mogla. Izgledala je lepo.

„Da li stvarno izgledam dobro?“, s nadom je upitala sestru. Glorija ju je zagrlila i pomilovala po kosi. „Savršeno.“

Kada je sišla u prizemlje na doručak, otac joj se nasmešio. „Bogami, vidi moju princezicu.“

Lora se veselo zakikotala.

„Divno izgledaš“, dodala je majka.

„Danas će se dečaci otimati o tebe na igralištu“, ubacio je otac.

„Hoćeš li da te ispratim u školu?“, upitala je Glorija.

„To bi bilo sjajno!“

Lora se radosno osmehivala dok je s Glorijom išla u školu. Kada su stigle do ivice igrališta, Glorija se okrenula prema mlađoj sestri i još jednom je zagrlila. Lora se osećala toplo i sigurno u sestrinom naručju. „Posle škole imam trening čirliderki“, rekla je Glorija. „Vidimo se kod kuće kasnije večeras, važi?“

„Važi.“

„Tada ćeš mi ispričati kako ti je prošao dan.“

Lora je gledala svoju sestru kako ide nizbrdo ka srednjoj školi. Onda se okrenula prema sopstvenom školskom dvorištu. Lora je jedva čekala da čuje komentare vršnjaka kada budu videli novu Loru. Najzad će osvanuti njen dan. Duboko udahnuvši, otišla je onamo gde su joj se igrale drugarice iz razreda.

Prve opaske su usledile pre zvona. „Ej, gledajte! Debela Lora nosi nov *šator!*“ Okrutni glasovi su dopirali sa svih strana. „Liči na velikog belog kita!“ „Ej, Čoravo Prase, pošto si u belom, možeš da nam poslužiš kao bioskopsko platno!“

Liza Somers joj je prišla i odmerila je od glave do pete, a onda se uhvatila za nos. „Odvratna si!“, zlurado je viknula.

I taj svirepi smeh. Svirepi smeh koji je strugao srce male Lore reckavim komadom stakla.

Pobegla je kući dok su joj suze tekle niz lice. Trudila se da ne pokaže koliko je uznemirena i da sakrije mesto na haljini koje joj je Liza Somers pocepala na odmoru. Ali roditelji su vrlo

osetljivi na bol svoje dece. Kada je pronašao pocepanu haljinu, njen otac se razbesneo. Banuo je kod direktora u kancelariju da prijavi šta se dogodilo. Odgovorne devojčice su bile kažnjene.

Razume se, zbog toga su je popularne devojčice samo dodatno prezrele.

U svom mučnom detinjstvu, Lora je učila što je vrednije mogla. Ako ne može da bude popularna ili makar dopadljiva, barem će biti pametna.

I imala je Gloriju. Lora se često pitala da li bi mogla da preživi te duge godine bez svoja jedina dva druga: udžbenikâ i starije sestre Glorije. U pogledu tela, Glorija je bila ona jedra bomba za kojom žude svi srednjoškolci. Ali uz to je bila dobrodušna i krajnje blaga. Kada je Lora imala utisak da se bliži smak sveta, Glorija ju je tešila srdačnim rečima i toplim zagrljajima. Glorija joj je govorila da će sve biti u redu i izvesno vreme tako je i bilo. Katkad je Glorija čak otkazivala sudare s dečacima samo da bi ostala kod kuće i hrabrila Loru. Vodila je Loru u bioskop ili u velike robne kuće ili u park ili dvoranu za vožnju rolšua ili kuda god već. Lora je znala da ima najbolju sestru na celom-celcatom svetu. Mnogo je volela Gloriju.

Zato, kada je Glorija pobešla od kuće i zamalo izvršila samoubistvo, Lora je bila skrhana.

Lorin fizički preobražaj odigrao se u leto pre njenog prvog razreda srednje škole. Jeste, vežbala je. Jeste, počela je da nosi kontaktna sočiva. Jeste, bila je na dijeti (zapravo je prestala da jede). Ali to ne bi bilo dovoljno da objasni promenu. To je možda ubrzalo proces, ali do preobražaja bi ionako došlo. Jednostavno je bilo došlo njeno vreme. Naprasno je procvetala i niko u školi nije mogao da poveruje svojim očima. Neznatno kasnije primetila ju je jedna modna agencija i to je bio početak njenog putovanja.

Isprva Lora nije mogla da veruje da je dovoljno lepa da bude manekenka. Debela, ružna Lora Ejers manekenka? Ma ne. Neće ići.

Ali Lora nije bila ni slepa ni glupa. Mogla je da se pogleda u ogledalo i da se sama uveri u to o čemu svi drugi govore. Ubrzo se navikla na čitavu predstavu o svojoj privlačnosti. Nekim čudnim obrtom sudbine, ono ružnjikavo dete pretvorilo se u skupo plaćenu manekenku. Odjednom su ljudi želeli da budu s njom, da se oblače kao ona, da joj budu prijatelji. Samo zato što je sada bila fizički primamljiva, oni koji su je pljuvali i zadirkivali sada su mislili da je nešto posebno. Lora je postala i te kako podozriva prema ljudskim pobudama.

Manekenstvo je za Loru bilo laka lova. Samo do osamnaeste godine zaradila je preko pola miliona dolara. Ali manekenstvo nije bilo zanimanje u kome je preterano uživala. Iako je radno vreme ponekad bilo izrazito teško i zamorno, sâm posao nikada nije bio takav da za njega kaže da je zahtevan. U poziranju za nizove fotki nije bilo mnogo izazova. Zapravo je to bilo krajnje dosadno. Želela je da radi nešto više, ali svet kao da je zaboravio da ona ima i mozak. Sve je to bilo izrazito besmisleno. Dok je bila ružna i nosila naočare, svi su mislili da je knjiški moljac. Sad kada se prolepšala, svi su pretpostavljali da je lakomislena.

Lora tada nije često radila snimanja na lokacijama – samo ono jedno u Australiji i dva na Azurnoj obali – jer, za razliku od mnogih njenih koleginica, nije prestala da se školuje. Zadatak nije bio jednostavan, ali pošlo joj je za rukom da završi srednju školu, a četiri godine kasnije i Taftsov univerzitet. Kada je diplomirala, Lora je bila spremna da se uhvati ukoštac s modnom i kozmetičkom industrijom. Međutim, dotične industrije nisu bile spremne za njen napad. Jun 1983. obeležilo je njeno poslednje pojavljivanje na naslovnoj strani jednog ženskog časopisa kada se Lora povukla iz manekenstva u zreloj starosti od dvadeset tri godine. Svoje znatne prihode uložila je u razvoj sopstvenog koncepta, *Svengalija*, kompanije za ženu u pokretu, spajajući praktičan, inteligentan i prefinjen izgled sa ženstvenim i čulnim.

Krilatica: Budite svoj sopstveni Svengali.*

Reći da je koncept postao popularan bila bi najskromnija modna ocena osamdesetih. Kritičari su se isprva podsmevali tajkunskom uspehu manekenke koja se igra poslovanja, tvrdeći da je u pitanju samo još jedna u nizu prolaznih moda koja će nestati u roku od nekoliko meseci. Dve godine nakon što je promovisala žensku odeću i kozmetiku, Lora je proširila posao na sportske cipele i parfeme. Do Lorine dvadeset šeste godine, kompanija *Svengali* je postala deoničarsko društvo s njom kao većinskom deoničarkom i izvršnom direktorkom konglomerata vrednog više miliona dolara.

Taksi oštro skrenu desno. „Kancelarija *Piterson grupe* na šetalištu uz obalu, je l' tako, gospođice?“

Lora se zakikota. „Gospođice?“

„Ja samo tako kažem“, objasnio je taksista. „Nisam hteo da vas uvredim.“

„Nisam se uvredila. Da, na šetalištu su.“

Pored njenog nabujalog cveta, poput gustog korova počele su da niču plagijatorske korporacije. Sve su se nadmetale za parče unosnog *Svengalijevog* poslovanja, sve tragale za tajnom Lorinog uspeha. Ali, nalik tolikom drugom dosadnom korovu, bile su iščupane iz korporativnog sveta dok još ne bi stigle da čestito puste korenje. Lorini bliski saradnici znali su tajnu za kojom je konkurencija tragala, tajnu jedinstvenosti kompanije *Svengali*: bila je to Lora. Njen vredan rad, odlučnost, mozak, stil, pa čak i srdačnost, upravljali su svakom fazom organizacije. Otrcano, da, ali ujedno i tačno. Žena je *bila* ta kompanija.

Sve je išlo u skladu s planom – dok nije srela Dejvida Baskina.

Taksi uspori i stade. „Stigli smo, srce.“

* Svengali – neko ko poseduje moć da upravlja tuđim mislima i navodi ljude na rđave ili nemoralne postupke, po istoimenom junaku romana *Trilbi* Džordža di Morijea iz 1895. godine. (Prim. prev.)

* * *

Hotel *Pacifik internacional* u Kernsu nije bio daleko od kancelarije *Piterson grupa*. Bio je blizu centra grada i preko puta keja *Marlin*, odakle se otiskivala većina turističkih brodova i brodova za rekreativno ronjenje. Hotel je bio popularno odmaralište, savršen za one koji žele tropsku atmosferu Australije, ali ne žude za potpunom izdvojenošću.

Ali gost u sobi 607 nije tamo došao na odmor.

Gost je gledao kroz prozor, ali nije ni primećivao tu veličanstvenu lepotu, niti mu je bilo stalo do nje. Imao je preča posla. Strašna posla. Posla za koja mora se da pobrine ma koliko posledice bile tragične. Posla tako užasna da čak ni gost u sobi 607 nije imao pojma o njihovim punim razmerama.

I za to je morao da se pobrine odmah.

Gost se okrenu od veličanstvenog vidika kojim su se prošli posetioци sladili bezbrojnim satima i ode ka telefonu. Bilo je vrlo malo vremena za planiranje. Sada kada je digao slušalicu, gost se načas zapita da li mu je ostala otvorena još neka mogućnost.

Ne. Nema druge mogućnosti.

Gost diže slušalicu i okrenu broj.

„*Koralno letovalište*. Mogu li da vam pomognem?“

Gost proguta strah. „Dejvida Baskina, moliću.“

Sastanak se postojano vukao. Prva dva sata protekla su sasvim glatko i dogovor je bio gotovo postignut. Ali sada su prelazili na pojedinosti i, kao i obično, stvar je komplikovalo nekoliko smetnji. Lora pogleda na sat i shvati da će se vratiti kasnije nego što je prvobitno očekivala. Pitala je može li da se posluži telefonom, izvinila se i okrenula hotel. Kada se u njihovoj sobi niko nije javio, tražila je da je prebace na recepciju. Na dužnosti je bio isti onaj recepcioner.

„Muž vam je izašao pre nekoliko minuta“, obavestio ju je. „Ostavio je poruku za vas.“

„Da li biste mogli da mi je pročitate?“

„Naravno. Da li biste malo sačekali?“

Začula je kako je telefon tresnuo o drveni sto a onda su u slušalici odjekivali zvuci nekoga ko posrće unaokolo. „Evo je.“ Otvaranje papira. „Ovaj... prilično je lična, gospođu Baskin.“

„U redu je.“

„I dalje hoćete da je pročitam?“

„Već ste je pročitali“, odgovori Lora.

„Istina.“ On zastade, a onda je preko volje pročitao Dejvidove reči. „Nakratko izašao. Trebalo bi odmah da se vratim.“ Recepcioner se nakašljao pre nego što je nastavio. „Crni halteri i najlonke su na krevetu. Obuci ih i čekaj me.... mala, ovaj, mala moja seksi mačkice.“

Lora se suzdrža od smeha. „Mnogo vam hvala. Da li biste preneli mom mužu poruku kada se vrati?“

„Radije ne bih, gospojo. On je prilično krupan momak, znate.“

Ovoga puta se ipak nasmejala. „Nije ništa slično. Samo mu recite da ću se vratiti malo kasnije nego po prvobitnom planu.“

U njegovom glasu čulo se olakšanje. „To mogu“, reče. „Da, naravno, bez brige.“

Lora spusti slušalicu, duboko udahnu i vrati se za prego-
varački sto.

Dva sata kasnije dogovor je bio postignut. Uklonjeno je nekoliko manjih prepreka i ubrzo će robne kuće širom Australije i Novog Zelanda biti preplavljene *Svengalijevim* proizvodima, možda još pre božićne sezone. Lora se zaveli na plišani jastuk u taksiju i nasmeši se.

Toliko o poslu.

Kad ju je taksi iskrcao ispred hotela, već je počinjalo da se smrkava i noć je grabila retke sunčeve zrake koji su i dalje

obasjavali Palm Kouv. Ali Lora nije bila umorna. Posao ju je podmlađivao – posao i pomisao na to da je Dejvid samo nekoliko koraka odatle gde ona trenutno stoji, da je čeka...

„Gospođo Baskin?“

Bio je to onaj recepcioner. Ona priđe recepciji s vedrim osmehom.

„Još jedna poruka od vašeg muža.“

„Da li biste mi pročitali i nju?“, upita ona.

On se nasmeja i pruži joj koverat. „Mislim da za ovu možete sami da se pobrinete, ali hvala u svakom slučaju.“

„Hvala vama.“ Ona otvori zapečaćeni koverat i poče da čita.

Lora,

*Brzo se vraćam. otišao sam malo da plivam u okeanu.
zauvek ću te voleti. nikada to nemoj da zaboraviš.*

Dejvid

Zbunjena, Lora presavi poruku i ode u sobu.

Na krevetu su bile crne najlonke.

Lora ih navuče preko članaka a onda polako odvi uz vitke noge. Otkopčala je bluzu i skinula je. Posegnula je rukama iza leđa i otkopčala čipkani grudnjak. On pade napred i skliznu joj niz ruke.

Namakla je haltere i prikačila najlonke. Ustala je i pogledala se u ogledalo. Onda je učinila nešto što ne bi učinilo mnogo ljudi pred tako veličanstvenim prizorom.

Nasmejala se.

Potpuno sam šiznula od tog čoveka, pomislila je vrteći glavom, prisećajući se koliko je drugačija bila pre nego što joj je Dejvid dve godine ranije ušao u život. Razmišljajući o tome, Lora se seti da Dejvid i ona nisu odmah kliknuli – tačnije,

njihov prvi susret bio je romantičan otprilike koliko i sudar dva automobila.

Upoznali su se jedne vlažne bostonske večeri u julu 1986. na svečanom prijemu za orkestar *Boston pops*. Mesto je bilo krcato. Prисutni su bili svi koji išta predstavljaju u bostonskom društvu.

Lora nije podnosila takve događaje. Naročito je prezirala to zašto im prisustvuje (imala je osećaj da mora), kao i lažne osmehe i lažne žvake koje su svi prosipali. Još gori su bili muškarci koji se pojavljuju na takvim priredbama – drski, uporni i nadmeni neoplejboji sa egom ogromnim bezmalo koliko i njihove nesigurnosti. Barili su je toliko puta na takvim zabavama da se osećala kao jaje koje tvrdoglavo odbija da se skuva. S godinama je prema takvim udvaranjima počela da se odnosi gotovo neučtivo. Ali, s vremena na vreme, bika u naletu mogla je da uspori samo kakva neljubazna opaska.

Lora oko sebe beše podigla zid – pre nalik tvrđavi sa šancem što vrvi od ajkula. Znala je i to da počinje da je bije glas da je „hladna kučka“, žena koja „zna da je opasna riba i misli da njeno govno ne smrdi“. Taj glas je bio dobro poznat i, po njenom mišljenju, netačan. Ali Lora je malo šta činila da ga opovrgne, jer joj je pomagao da drži neke zveri na odstojanju.

Na toj konkretnoj zabavi stajala je nekoliko koraka od švedskog stola i s nevericom posmatrala dobro obučene goste kako navaljuju na hranu kao sirotinja u Bangladešu. Tada se okrenula i sudarila s Dejvidom.

„Izvinite“, rekla je a da nije ni pogledala čoveka.

„Jeziv prizor“, odgovorio je Dejvid, pokazujući na proždrljive divljake za švedskim stolom. „Dobro došli u *Dan skakavca*.“*

Ona je klimnula glavom i krenula da ode.

„Sačekajte malo“, doviknuo je Dejvid za njom. „Ne bih da zvučim kao grupi, ali niste li vi Lora Ejers?“

* *Dan skakavca* – roman američkog pisca Nataniijela Vesta iz 1939, smešten u Holivudu, o američkom snu koji se, posle Velike depresije, pretvorio u noćnu moru. (Prim. prev.)

„Jesam.“

„Dozvolite mi da se predstavim. Ja sam Dejvid Baskin.“

„Onaj košarkaš?“

„Glavom i bradom. Jeste li vi ljubitelj košarke, gospođice Ejers?“

„Ni najmanje, ali bilo bi nemoguće živeti u Bostonu i ne čuti kako neko pominje vaše ime.“

„Skromno ću pocrveneti.“

„Sigurna sam da hoćete. Izvinite...“

„Već me otkaćinujete? Pre nego što odete, gospođice Ejers, smem li samo da kažem da večeras izgledate očaravajuće?“

Njen glas je imao primesu zajedljivosti. „Originalna žvaka, gospodine Baskine.“

„Dejvid“, mirno je odgovorio on. „I, čisto da ne bude zabune, ja ne prosipam žvake.“ Zastao je. „Smem li da vas pitam zašto ne volite košarku?“

Tipični glupavi mačo sportista, pomislila je Lora. Misli da planeta Zemlja jednostavno ne bi mogla da postoji bez odraslih muškaraca koji stenju i znoje se dok trče tamo-amo u besmislenom talasu. Ovog tipa ću se brzo otarasiti. Verovatno nije navikao da vodi razgovor koji podrazumeva cele rečenice.

„To je nezamislivo, zar ne?“, počela je. „Hoću reći, vi sigurno ne možete da zamislite razumnu osobu koja ne uživa u tome da gleda nepismene muškarce čiji je kapacitet mozga u obrnutoj srazmeri s njihovom visinom kako pokušavaju da proguraju loptasti predmet kroz metalni krug.“

Njemu se nije promenio izraz na licu. „Kao da smo malo mrzovoljni danas?“, odgovorio je. „I sve te krupne reči. Baš sam pod utiskom. Jeste li ikada bili u dvorani *Boston garden* da gledate *Seltikse*?“

Lora je zavrtila glavom, podražavajući samosažaljenje. „Izgleda da još ne znam šta je život.“ Pogledala je na sat, ali nije ni videla koliko je sati. „Bože moj, vreme stvarno leti. Uživala sam u ovom kratkom ćaskanju, ali stvarno bih morala da pođem...“

„Znate, ne moramo da razgovaramo o košarci.“

Zajedljivost je još bila prisutna. „Ne moramo?“

Njegov osmeh se nije poremetio. „Ne, ne moramo. Verovali ili ne, sposoban sam da raspravljam i o važnijim stvarima: o ekonomiji, politici, miru na Bliskom istoku – o svemu živom.“ Pucnuo je prstima i smešak mu se raširio. „Imam ideju. Zašto ne bismo razgovarali o nečemu izrazito intelektualnom – kao što je manekenstvo! Ali ne. Hoću reći, vi sigurno ne možete da zamislite razboritu osobu koja ne uživa u tome da gleda ljude čija je veličina mozga u srazmeri s njihovim procentom telesne masnoće kako se trude da liče na krojačke lutke koliko god to bilo u ljudskoj moći.“

Pogledi su im se načas susreli, a onda je Lora spustila glavu. Kada ju je ponovo digla, Dejvid se osmehivao sa željom da ublaži svoje reči.

„Razvedri se, Lora“, blago je rekao, a ona će taj izraz čuti i toliko puta u budućnosti. „Nisam pokušavao ništa drugo osim da razgovaram s tobom. Čitao sam mnogo o tebi i o *Svengaliju* – da, neki košarkaši zaista umeju da čitaju – i mislio sam da bi bilo zanimljivo upoznati te. Nisam tražio ništa drugo, ali imajući u vidu kako izgledaš, sigurno misliš da je to samo još jedna žvaka. I ne zameram ti. Možda i jeste.“

Neznatno se naklonio i počeo da se okreće. „Neću ti više dosađivati. Uživaj u zabavi.“

Lora ga je gledala kako odlazi, zamerajući sebi što se toliko branila, što ne veruje pobudama ni jednog jedinog muškarca. On joj je pročitao misli kao da joj je čelo prozor kroz koji ih vidi. Ali čak i tako, taj muškarac bi bio potpuno pogrešan za nju. Mačo sportista? Nema ništa od toga. Odlučila je da naprosto izbaci Dejvida Baskina iz glave. Začudo, nije mogla.

U Australiji, bezmalo gola Lora nagnula se i pružila ruku da uzme sat.

Deset i petnaest uveče.

Zvuci iz šipražja probijali su se kroz tamu koja joj je pokrivala prozor. Da je u pitanju bilo ko drugi osim Dejvida, ona

bi se ozbiljno zabrinula. Ali Dejvid je izvrstan plivač, gotovo da je učestvovao na Olimpijadi, i, što je još važnije, majstor je nepredvidivosti, stalno priređuje iznenađenja onima koji ga poznaju, većito ubacuje neočekivanu felšaru u život. I to je jedan od razloga što ga sportski mediji toliko obožavaju. On je igrač do čijeg ormarića novinari trče posle utakmice, čovek sa savršenim citatom za jutarnje izdanje. On je onaj učtivi a opet razmetljivi superstar kome uvek polazi za rukom da ispuni svoja bahata predviđanja.

Lora se zaognu ćebetom. Noćni vazduh je bio svež, golićao joj živce dok joj je nežno milovao kožu. Sati su prolazili, noseći sa sobom opravdanja koja su odvrćala Lorinu strepnju i paniku.

U pola sata do ponoći, obukla se i krenula u foaje. Na dužnosti je i dalje bio isti recepcioner i Lora se zapita spava li on ikada.

„Izvinite“, počeo, „jeste li videli mog muža?“

„Gospodina Baskina? Ne, gospoja. Nisam video momka otkad je otišao da pliva.“

„Da li vam je išta rekao pre nego što je otišao?“

„Nije ni zucnuo, gospoja. Samo mi je dao ključ i poruku koju sam vam predao. Ni glavu nije digao.“ Recepcioner primeti zabrinut izraz na njenom licu. „Zar se još nije pojavio?“

„Nije.“

„Pa dobro, ne bih se previše brinuo zbog toga. Sudeći po novinama, vašeg momka bje glas da je opasno neobuzdan. Vratice se on do jutra.“

„Sigurno ste u pravu“, reće ona, mada nije bila uverena. Razmatrala je da ga potraži, ali shvatila je kako to ne bi poslužilo nikakvom pravom cilju osim da zadovolji potrebu – makar u njenoj glavi – da radi nešto osim da sedi u njihovom apartmanu. Ali stvarnost je da jedna usamljena Amerikanka koja šeta po australijskom šipražju po mrklom mraku teško da

predstavlja stručnu spasilačku ekipu. Veća je verovatnoća da će se Dejvid vratiti kući dok ona bude lutala po divljini.

Lora se vratila u sobu, rešena da ne paniči do jutra.

Kada je na digitalnom časovniku u sobi pisalo 7.00, Lora je zvanično počela da paniči.

2

„Odmah ću vas spojiti, gospoja.“
„Hvala.“

Lora se zavalila i buljila u telefon. Imajući u vidu vremensku razliku, u Bostonu je bilo skoro devet uveče prethodnog dana i ona se pitala da li je Ti-Si uopšte još stigao kući. Smena mu se obično završavala neznatno posle osam, a ona je znala da često ostaje i mnogo duže.

Lori su drhtale ruke, lice i oči su joj bili podbuli od mučne i naizgled beskrajne noći koju upravo beše probdela. Ona pogleda kroz prozor i vide kako sunce sija. Ti svetli zraci i časovnik pored njenog kreveta bili su jedini jasni znaci da se prošla noć pretvorila u dan, da je noć zaista ustupila mesto jutru. Ali za Loru noć je i dalje trajala, srce joj je bilo stegnuto u košmaru koji nije hteo da se prekine.

Načas je zažmurila i setila se drugog puta kada joj je Dejvid Baskin ušao u život. Bilo je to tri sedmice posle njihovog prvobitnog susreta na prijemu za *Boston pops*, tri sedmice u kojima joj je njihov kratak razgovor stalno bockao svest poput tupog žiganja, nikada sveprisutan, ali ipak toliko dosadan da bi osetila njegovo prisustvo svaki put kada pokuša da ga zaboravi.

Podsvesno (ili će tako barem tvrditi), Lora je uzela da letimice pročita neke od brojnih članaka o njemu. Iako štampa nije mogla dovoljno da nahvali Dejvidovu darovitost, sportsko ponašanje i pozitivan uticaj na igru, Loru je više zadivilo (pa dobro, ne baš zadivilo, govorila je sebi; pre zainteresovalo) ono malo raštrkanih informacija o njegovom obrazovanju, njegovom akademskom uspehu na Mičigenskom univerzitetu, vremenu koje je proveo u Evropi kao Roudsov stipendista i njegovom nesebičnom radu s hendikepiranima. Shvatila je da je neobično grize savest zbog onoga kako se ponela prema njemu, kao da nekako mora da poravna račun ili da mu zauvek ostane dužna. Možda bi bilo lepo videti ga opet, govorila je sebi, i možda mu se naprosto izviniti kako bi video da ona nije zaista hladna.

Tada je počela da prihvata pozive na priredbe i gala zabave na kojima je bilo verovatno da će on prisustvovati. Naravno, nikada ne bi priznala da Dejvid Baskin ima ikakve veze s njenim društvenim kalendarom. To je samo slučajnost, tvrdiće. *Svengaliju* treba njeno pojavljivanje na tim događajima zbog pažnje javnosti, a ako se tamo zadesi i Dejvid Baskin, eto, tako to nekada ide u životu.

Ali na njeno unutrašnje razočaranje, Dejvid se pojavljivao samo reda radi, široko se smešeći dok su se ljudi okupljali oko njega da se rukuju s njim ili ga potapšu po leđima. Lori se činilo da je primetila uzmicanje ili neupadljiv izraz gađenja na njegovom licu dok su ti foliranti posezali da ga dodirnu, ali moguće je bilo da je to samo umislila.

Dejvid joj nijednom nije prišao, pa čak ni letimice pogledao u njenom pravcu. Konačno, Lora je odlučila da uradi nešto istinski detinjasto. Ugledavši ga blizu šanka na jednom takvom događaju, zakoračila je takozvanim, u žargonu tinejdžerki, „strateškim korakom“ – to jest ležernim hodom gde će „slučajno“ naleteti na njega. Upalilo je. Primetio ju je. Srdačno joj se osmehnuo (ili je u tom osmehu bilo nešto drugo? poput poruge?), a onda produžio bez reči. Ona se obeshrabrila.

Lora se vratila u kancelariju kipteći od besa. Stidela se zbog toga što je uradila i bila uznemirena što se ponaša kao srednjoškolkica koja se zatreskala u kapitena tima američkog fudbala. Nije joj bilo jasno zašto oseća tu potrebu da se ponovo suoči s njim. Da li je to naprosto zato što ju je nadmudrio, naveo je da razmotri svoje uobičajeno ponašanje i odbrambene mehanizme? Ili tu postoji izvesna privlačnost – mada latentna – koja izaziva taj statički elektricitet u njenom mozgu? Istina, on ne izgleda loše, prilično je zgodan na neuobičajen način. Lice i telo su mu tamni i snažni kao u kakvog drvoseče iz reklame za svetlo pivo. Ima tople i srdačne zelene oči i kratko ošišanu gustu kosu. Zapravo je baš privlačan, prirodnijeg i verodostojnijeg izgleda od onih navodno prelepih manekena s kojima je nekada radila.

Ali čak i ako nije običan, egocentričan, nezreli mačo sportista, Baskin je ipak mačo sportista, koga kao svog junaka obožavaju klinci svih uzrasta, čovek čiji je životni poziv igranje dečje igre. Nema sumnje da je takav sportista plejboj, okružen lakomislenim fufama koje žele da budu u žiži pažnje i da se nađu na televiziji sa ostalim suprugama na tribinama. Dok Lora nipošto ne bi htela da je smatraju još jednom fuficom, još jednom ženom koju je zaveo taj besmrtni velikan *Seltiksa*. Jasno je da je Dejvid Baskin sama suprotnost onoga što ona traži kod muškarca, ako je uopšte i zainteresovana za vezu. Trenutno nema vremena za muškarca. *Svengali* je njena ambicija, njen doživotni san i partner.

Lora je nagla stolicu unazad i digla noge na sto. Desna noga joj se tresla kao i uvek kada je napeta ili duboko zamišljena. Njen otac je imao istu dosadnu naviku. Oboje su izluđivali ljude jer pokret nije bio puko podrhtavanje – bio je pravocravcato tresenje. Kad god bi njoj ili njenom tati ta desna noga bila u punom zamahu, pod njenim istrajnim naletom podrhtavao bi sto, stolica, sama soba. Za ljude u okolini bio je to uznemirujući prizor, koji je Lora sebe bezuspešno pokušavala da spreči da priređuje.